

Arrest

nr. 123 377 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri en bent u afkomstig uit Mianeh. U bezit de Iraanse nationaliteit. Gedurende de laatste vier jaar voor uw vertrek uit Iran werkte u als cameraman voor een eigenaar van een atelier die opnames maakte op feestelijke evenementen. Toen u genoeg geld bij elkaar spaarde kocht u eigen filmmateriaal en werkte sindsdien als zelfstandige cameraman. Twee dagen voor de Ashura-viering, een half jaar voor uw vertrek uit Iran (komt overeen met december 2009), werd u opgebeld door uw oom, S. A. (...), uit Teheran. Hoewel jullie families niet echt contact hadden met elkaar vroeg uw oom of u de voedselbedeling ter ere van de Ashura wilde komen filmen. U stemde in en nam diezelfde avond een bus naar Teheran, waar u door uw neef, As. (...) werd opgehaald. U hielp de familie van uw oom bij de voorbereiding van het feest en filmde het hele evenement. Op de feestdag zelf filmde u hoe mensen in rijen, in de voor de gelegenheid afgezette

straat, stonden te wachten op het eten. Plots zag u drie mensen rennen achternagezeten door drie à vier personen. Toen er een vechtpartij uitbrak bleef u verder filmen. U kreeg een slag van achteren en viel op de grond. Uw camera werd door de val vernield en u raakte verwond aan uw wenkbrauw. In de heisa kwamen uw oom en uw neef buiten. Uw neef begon ruzie te maken met de persoon die u had aangevallen. Omdat u boos was voor de vernieling van uw camera sloeg u uw belager op het hoofd met uw camera. U zag dat hij neerviel en dat de andere onbekenden dat hadden opgemerkt. Uw neef riep u toe weg te lopen. U rende de straat uit en hield een wagen aan. U vroeg de bestuurder u naar het Azadplein te rijden. Van daar nam u een bus naar Zandjan. Van Zandjan reisde u per taxi naar Mianeh. Bij uw thuiskomst bleek iedereen van uw familie op de hoogte van het gebeuren. Twee dagen na het incident in Teheran kregen jullie het bericht dat uw neef, As. (...), en uw oom de dag van de Ashura waren meegenomen door agenten. De volgende dag vernam u dat uw oom was vrijgelaten en dat uw neef aangehouden bleef. Uw oom was over u ondervraagd en had uw gegevens doorspeeld. U besloot uw vriend, Ah. (...) te bellen. U mocht van hem onderduiken op zijn werkplaats, een waterfabriek in het dorp Fendighli bij Mianeh. Na een verblijf van een zestal maanden in die waterfabriek besloot u Iran te verlaten. U trok hiervoor naar uw vriend M. (...) in het dorp Gundoghi bij Mianeh. Via hem regelde u een smokkelaar. U nam een taxi van Mianeh naar Tabriz. In Tabriz nam u een bus naar Urumiyeh. Van Urumiyeh werd u naar een dorp gebracht van waar u te paard en per ezel over de grens met Turkije werd meegenomen. In Turkije reisde u van het ene dorp naar het andere tot u naar een stad werd gebracht. U werd aan een busterminal afgezet waar u een bus naar Istanbul nam. Na een drietal dagen in Istanbul werd u op een vrachtwagen gezet en kreeg u slaappillen. U weet niet langs waar u reisde. Hoewel u betaalde om in Groot-Brittannië afgezet te worden werd u door de chauffeur in België achtergelaten. Op 2 juli 2010 heeft u in België een asielaanvraag ingediend. U vernam van uw familie dat uw neef, As. (...), nog steeds is opgesloten. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (identiteitsboekje), een kopie van uw kart e melli (nationale kaart), een print van een foto waarop u staat met in uw hand een camera, een dossier m.b.t. uw aanvraag tot een huwelijk met een Belgisch staatsburger en medische verslagen uit België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht ernstig ondermijnd door een aantal elementen met betrekking tot uw reisweg. Zo is het merkwaardig dat u niet kon antwoorden op de vraag wanneer u de laatste keer bij u thuis was geweest. Evenmin kon u, zelfs niet bij benadering een tijdstip aanduiden wanneer u de laatste keer in uw geboortestad Mianeh was (gehoor CGVS, p.9,10,11). Ook over uw illegale reisroute kon u nagenoeg niets vertellen. Uw reis zou volledig zijn geregeld door een smokkelaar, geregeld en betaald door uw vriend, M. (...) (gehoor CGVS, p.11,13). U zou door uw smokkelaar vanuit Urumiyeh naar een dorp zijn gebracht. De benaming van die plaats kende u niet. Na Urumiyeh kende u overigens geen enkel naam van een dorp of stad die u zou zijn tegengekomen (gehoor CGVS, p.13). Verder stelde u ergens in Turkije te zijn gebracht. Geen enkele van de dorpen waar u kwam kende u bij naam. Evenmin kende u de benaming van de stad in Turkije waar u aan een busterminal een bus naar Istanbul nam (gehoor CGVS, p.13). U legde enkel uit dat u –hoewel u toegaf het Latijnse alfabet machtig te zijn, de plaatsnamen niet kon lezen (gehoor CGVS, p.13). Die uitleg is echter weinig overtuigend. Hoewel de kostprijs van een illegale reis afhangt van de gevolgde route en het land van bestemming –u stelde dat Groot-Brittannië uw doel was- kon u niet vertellen waarlangs de route naar Groot-Brittannië zou gaan (gehoor CGVS, p.14). Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek uit Iran.

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven blijkt bijkomstig uit het feit dat u geenszins op de hoogte bent van enige verdere gebeurtenissen met betrekking tot uw persoonlijke situatie na het door u aangehaalde incident en/of na uw vertrek uit Iran. Waar u stelde tijdens uw onderduiken op de hoogte te zijn geweest dat mensen in burger bij uw vader naar u kwamen informeren, weet u niet van welke dienst ze waren, noch hoe vaak ze waren langsgekomen (gehoor CGVS, p.12). Op de vraag wanneer men de laatste keer voor uw vertrek uit Iran naar u kwam informeren diende u eveneens het antwoord schuldig te blijven (gehoor CGVS, p.13). Na uw vertrek uit Iran stelde dat u –hoewel u (telefonische) contacten met uw familieleden in Iran onderhoudt- niets te willen vragen over uw hele zaak (gehoor CGVS, p.6,7). Uw ouders zouden u wel zelf hebben gemeld dat mensen in burger naar u informeren. Gevraagd over welke mensen in burger het gaat of van welke dienst ze zouden zijn, stelde u dat niet te weten (gehoor CGVS, p.7). Voorts blijkt u niet op de hoogte of de autoriteiten u bij andere familieleden dan uw ouders zijn komen zoeken (gehoor CGVS, p.7). Hoe

vaak vermeende ordediensten na uw vertrek uit Iran nog zijn komen vragen weet u evenmin te vertellen (gehoor CGVS, p.7). Verder blijkt u niet op de hoogte of er (intussen) een officiële beschuldiging aan uw adres werd geformuleerd (gehoor CGVS, p.17), noch of er een dossier tegen u werd opgemaakt (gehoor CGVS, p.20). U bent zelfs niet op de hoogte welke dienst zich met uw zaak zou kunnen bezighouden, noch of er een eventuele rechtszaak tegen u werd aangespannen en of u eventueel bij verstek zou zijn veroordeeld (gehoor CGVS, p.19,20). U legde uw onwetendheid grotendeels bij het feit dat u reeds lange tijd niet meer in Iran bent en dat uw familie uw zaak niet echt opvolgde (gehoor CGVS, p.6,7). Deze uitleg voor uw totaal gebrek aan kennis/interesse over een eventuele verdere onderzoek/zoektocht naar u door de Iraanse overheid volstaat echter hoegenaamd niet. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Ook over het lot van uw familieleden in Iran tast u in het duister. U stelde zelfs niet zeker te weten of uw neef As. (...) nog steeds zou vastzitten of intussen vrij was (gehoor CGVS, p.18). Hoewel u verklaarde dat uw familie op de hoogte was van de gebeurtenissen in Teheran –de familie van uw oom zou ze immers erover hebben ingelicht (gehoor CGVS, p.15)- blijkt u verder niet op de hoogte te zijn met welke ordediensten u en uw neef in de clinch waren, noch of er voorwaarden waren gesteld met betrekking tot de vrijlating van uw oom. Evenmin bent u op de hoogte of uw oom van iets werd beschuldigd en of de familie een advocaat onder de arm had genomen (gehoor CGVS, p.18). Voorts bent u niet op de hoogte of er behalve uw oom en diens zoon As. (...), omwille van hetzelfde incident, nog andere familieleden van uw oom waren opgepakt (gehoor CGVS, p.17). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde asielmotieven.

Volledigheidshalve dienen bij uw voorgehouden profiel als zijnde een persoon die zou worden gezocht door de Iraanse autoriteiten bijkomstig ernstige vraagtekens geplaatst te worden en dit omwille van het volgende feit: Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u in België naar de Iraanse ambassade bent gegaan om deze documenten te verkrijgen, met name een geboorteakte, een akte van celibaat, een getuigschrift van nationaliteit en een referentiebrief dat u een huwelijk mag afsluiten, allemaal daterend van 6 december 2012. Dat u zich met uw voorgehouden ware identiteitsgegevens tot de Iraanse ambassade in België heeft gericht is, gezien uw beweerde profiel van een (nog steeds) door de Iraanse autoriteiten gezochte persoon, hoegenaamd niet in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw shenasnameh (identiteitsboekje) en uw kart e melli (nationale kaart) bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. De afbeelding waarop u staat met een camera in uw hand kan uw verklaringen omtrent uw bezigheid in Iran bevestigen. Dit wordt evenmin betwist. Wat betreft uw gezondheidsproblemen die u staft aan de hand van enkele medische attesten en waaruit blijkt dat u wordt opgevolgd voor symptomen van migraine, dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 48/4 en 62 van de

vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat voormelde middelen ingevolge samenhang samen dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de motivering met betrekking tot de reisroute betoogt verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij de namen van de dorpen in Turkije waar zij meer dan drie jaar geleden eenmalig is doorgereisd kan opgeven, dat zij deze vreemde namen in een haar onbekende taal – hoewel gesteld in het Latijns alfabet – niet heeft kunnen onthouden en dat haar bovendien aan het einde van de reisroute slaappillen werden toegediend.

2.2.3.2. De Raad oordeelt dat het op illegale wijze reizen naar West-Europa een dermate ingrijpende en onzekere gebeurtenis betreft dat deze in het geheugen gegrift staat zodat van een asielzoeker in redelijkheid mag worden verwacht zich ook na een ruim tijdsverloop nog enige gegevens te herinneren betreffende de plaatsen die door hem op zijn reis werden aangedaan. Dat verzoekende partij zich zelfs de stad waar zij in Turkije een bus naar Istanbul nam – trouwens ook een vreemde Turkse stad die verzoekende partij dan wel kan aanduiden als te hebben doorkruist op haar route – niet kan herinneren kan dan ook door de Raad niet worden aangenomen. Betreffende de slaappillen merkt de Raad op dat deze slechts in Istanbul werden aangereikt voor de reis met de vrachtwagen van daar uit. Waar verzoekende partij hiermede poogt aan te tonen dat zij de verdere route vanuit Istanbul niet kan vertellen, wijst de Raad er evenwel op dat niet van verzoekende partij wordt verlangd dat zij deze route *de visu* zou hebben meegemaakt, doch wel dat zij van dit traject op de hoogte zou zijn gezien de kostprijs van een illegale reis mede afhangt van de gevolgde route, zoals gemotiveerd door verwerende partij. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de motivering niet te weten wanneer zij de laatste keer bij haar thuis was geweest en het evenmin bij benadering een tijdstip kunnen aanduiden wanneer zij de laatste keer in haar geboortestad Mianeh was, door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4.1. Met betrekking tot de onwetendheid over de verdere gebeurtenissen na haar vertrek uit haar land van herkomst wijst verzoekende partij wederom op het ruime tijdsverloop sedert haar vlucht uit Iran en op het gegeven dat zij geen contact meer heeft met haar vader en slechts een beperkt contact onderhoudt met haar broer en zus. Dat zij niet op de hoogte was van wie er bij haar vader was komen informeren, is evident nu haar vader dit zelf evenmin wist, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. Daargelaten de vraag of de vader van verzoekende partij effectief niet wist welke ordediensten naar verzoekende partij kwamen informeren, wijst de Raad erop dat het argument van het ruime tijdsverloop sedert het verlaten van Iran in deze niet dienstig kan worden aangevoerd daar verzoekende partij ten allen tijde vanuit België kon en kon blijven informeren naar de verdere gebeurtenissen die zich na haar vertrek uit Iran nog hebben voorgedaan. Bovendien geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aan dat deze communicatie tot op heden, minstens met haar zus en broer, nog steeds aanwezig is. Dat, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, verzoekende partij duidelijk weigert zich te informeren over wezenlijke elementen betreffende het verdere verloop van de door haar voorgehouden problemen, waaronder het al dan niet officieel beschuldigd zijn, of er reeds een rechtszaak had plaatsgehad gevolgd door een veroordeling bij verstek en wat het lot was van haar neef, teneinde haar huidige situatie beter in te schatten, geeft blijkt van een dermate desinteresse dat hierdoor op fundamentele afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden profiel daar verzoekende partij haar toevlucht nam tot de Iraanse ambassade in België ongemoeid laat waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT